

* * *

Μέσα στὶς ἀπαράδεκτες—ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι—παραστάσεις συγκαταλέγεται, δυστυχῶς, ἡ παράσταση τοῦ θιάσου

τῆς Κας Β. Κύρου. Τοῦτο μᾶς λύπησε καὶ μᾶς ἀπογοήτευσε ἰδιαίτερα, γιατί ἀπὸ τὸν κ. Ροῦσσο, πού μᾶς ἔχει δώσει σημαντικὰ δείγματα τοῦ ταλέντου του καὶ ἔργα πού πλουτίζουν τὴ φτωχὴ θεατρικὴ μας λογοτεχνία, περιμέναμε κάτι ἐντελῶς ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀνεκδιήγητο «Καρὲ τῆς ντάμας», ἀπὸ τὸ θεατρογράφημα αὐτὸ πού τὸ ἀπαρτίζουν μόνο μονότονες ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων θεμάτων καὶ καταστάσεις κατηγορηματικὰ ἀπίθανες. Βέβαια, στὴν κωμωδία οἱ ὑπερβολές εἶναι θεμιτές, ὅχι ὅμως στὸ σημεῖο, ἅμα προπάντων δὲν τίς δικαιολογεῖ ὁ ποιητικὸς οἓστρος, ἡ ποιητικὴ ἐξόγκωση, νὰ χάνουν κάθε ἐπαφή, κάθε σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ὁ κ. Ροῦσσος, ἐνῶ θέλει νὰ ἀναπαραστήσει τὴ ζωὴ μιᾶς πολυκατοικίας, δὲ μᾶς δείχνει παρὰ ἓνα διαμέρισμα, ὅπου οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας μπαينوβγαίνουν, σὰν σὲ ἀνοικτὸ περικοιτῶνα, γιὰ νὰ προβοῦν σὲ ἐξωφρενικὲς καὶ πάντα περίπου ἴδιες ἐξομολογήσεις καὶ πράξεις. Ἐνῶ εἶναι ἀστοί—τί ἄλλο εἶναι οἱ ἔνοικοι μιᾶς πολυκατοικίας παρὰ ἀστοί;—μιλοῦν τὴ γλώσσα τῶν χαμαιτυπείων καὶ ἐνεργοῦν ὅπως οἱ θαμῶνες τους.

Τὸ «Καρὲ τῆς ντάμας» εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ χειρότερα θεατρογράφηματα πού μοῦ ἔλαχε νὰ παρακολουθήσω. Ἴσως ὅμως νὰ μοῦ φάνηκε τόσο ἐξοργιστικό, ἐπειδὴ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἀπὸ τὸν κ. Ροῦσσο περίμενα κάτι πολὺ διαφορετικό, μὰ μπορεῖ καὶ ἐπειδὴ τὸ θεατρογράφημα—ὅπως ἄλλωστε κάθε εἶδος—ἀπαιτεῖ κάποια ἐξοικείωση, κάποια εἰδίκευση σ' αὐτό. Μήπως ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ θεατρογράφημα τὸ γνωστὸ ρητό: «Οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον»;

Τὴν ὑποψία μου αὐτὴ τὴν ἐνισχύει καὶ τὸ γεγονός ὅτι καὶ ὁ κ. Μελάς, ἅμα θέλησε νὰ δοκιμάσει τὸν ἑαυτό του στὸ θεατρογράφημα, σημείωσε κάθετη πτώση. Τὸ ὅτι ὁ κ. Ροῦσσος εἶχε παραπλανηθεῖ σ' ἐδάφη πού τοῦ ἦταν ξένα, φάνηκε καθαρὰ στὸ τέλος· ἐκεῖ θέλησε νὰ καταλήξει σ' ἓνα ἐπιμύθιο: «Ἡ ζῆλια φέρνει τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνο πού ἐπιδιώκει ἀποτέλεσμα:

ώθει στίς έρωτικές περιπέτειες». 'Ο στοχαστικός, ας πούμε, ό διδακτικός αυτός τόπος, καθώς δέν ήταν συγχορδισμένος με όσα είχαν προηγηθεί και φανέρωσε έξαφνα, άπροετοιμάστα, άναπάντεχα, ότι ό κ. Ροϋσσος δέν είχε θελήσει όλοτελα νά προδώσει τόν έαυτό του, όχι μόνο δέν προσέδωσε νόημα στην κωμωδία, άλλ' αντίθετα υπογράμμισε τήν άνεπάρκειά της, τή γυνότητα της. Έδειξε καθαρά ότι ό κ. Ροϋσσος στο θεατρογράφημα στερείται από τήν πείρα πού ζητεί τό κάθε είδος.

Ή κάμψη του συγγραφέα παρέσυρε και τους ήθοποιούς. Ένώ ή Κα Κύρου πέρσι είχε πολύ έπιμεληθεί τήν παράστασή της, φέτος, και εκείνη και ό κ. Κωνσταντάρας και ή Κα Κ. Λαμπροπούλου και ή Κα Μ. Βούρτση, ή όποία είναι μιá νέα ήθοποιός με σημαντική απόδοση, πού πολύ έκτιμώ, στάθμευσαν στη συμβατικότητα και στην άτονία, χωρίς ν' άποφύγουν και καίρια σφάλματα γούστου. Τί ήταν εκείνη ή ρόμπα, με τήν όποία έμφανίστηκε ό κ. Κωνσταντάρας; Καθώς δέν έκλεινε καθόλου τό ντεκολτέ, άφηνε νά φανεί όλο τό τριχωτό του δέρμα! Είναι αλήθεια ότι σ' όλο τό έργο γίνεται συνεχώς λόγος για μιá γυναικεία τρίχα. Γίνεται όμως λόγος για μιá γυναικεία τρίχα των μαλλιων· όχι για τό άποκρουστικό τρίχωμα του κορμιού! Ή μόνη πού σώθηκε από τή γενική πτώση είναι ή Κα Σμ. Στεφανίδου· διαμόρφωσε χωρίς ώμότητες και βαναυσότητες, με έπινόηση και φαντασία, με ζυγισμένες γελοιογραφικές νότες, πολύ παραστατικά, έναν τύπο. Όσο για τους άλλους ήθοποιούς, τό μόνο πού μπορούμε νά πούμε, είναι: «Guarda e passa».

Είναι πολύ χαρακτηριστικό για τή στάθμη τής όλης παράστασης τό ότι ακόμα κι ό κ. Άνεμογιάννης, πού πλαισίωσε «Τά παιδιά του Έδουάρδου» με ένα καλαίσθητο, έξαίσιου γούστου, άντάξιο του σκηνικό, περιέβαλε τό «Καρέ τής ντάμας» με μιάν άσήμαντη προχειρότητα.